

# Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 09.07.1986, sp. zn. 4 Tz 14/86, ECLI:CZ:NS:1986:4.TZ.14.1986.1

**Číslo:** 29/1987

**Právní věta:** Je-li obviněný stíhán proto, že jako vedoucí provozovny část zjištěného manka způsobil úmyslně rozkrádáním tržeb, popř. zboží a část z nedbalosti porušováním svých povinností, jde o dva samostatné skutky. Pravomocné zastavení trestního stíhání ohledně jednoho skutku proto nebrání, aby se pokračovalo v trestním stíhání pro skutek druhý.

**Soud:** Nejvyšší soud České soc. rep.

**Datum rozhodnutí:** 09.07.1986

**Spisová značka:** 4 Tz 14/86

**Číslo rozhodnutí:** 29

**Číslo sešitu:** 4-5

**Typ rozhodnutí:** Rozhodnutí

**Hesla:** Jednota skutku

**Předpisy:** 140/1961 Sb. § 3 odst. 1

§ 130

§ 132 odst. 1 písm. b 141/1961 Sb. § 11 odst. 1 písm. f

§ 89 odst. 12

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

Č. 29

Je-li obviněný stíhán proto, že jako vedoucí provozovny část zjištěného manka způsobil úmyslně rozkrádáním tržeb, popř. zboží a část z nedbalosti porušováním svých povinností, jde o dva samostatné skutky. Pravomocné zastavení trestního stíhání ohledně jednoho skutku proto nebrání, aby se pokračovalo v trestním stíhání pro skutek druhý.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 9. 7. 1986 sp. zn. [4 Tz 14/86](#).)

K stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, Nejvyšší soud zrušil usnesení krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. října 1985 sp. zn. 7 To 599/85 i rozsudek okresního soudu v Liberci ze dne 26. září 1985 sp. zn. 3 T 500/85 a okresnímu prokurátorovi v Liberci přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Liberci z 26. září 1985 sp. zn. 3 T 500/85 byl obviněný I. S. uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. k trestu odnětí svobody na sedm měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) tr. zák., § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku, a podle § 49 odst. 1 tr. zák. k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti s hmotnou odpovědností na pět roků. V dalším bylo rozhodnuto o uplatnění nároku na náhradu škody tak, že podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený podnik Restaurace Liberec s tímto nárokem odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z podnětu odvolání okresního prokurátora v Liberci byl tento rozsudek okresního soudu podle § 257 písm. b) tr. ř. zrušen usnesením krajského soudu v Ústí nad Labem z 28. října 1985 sp. zn. 7 To 599/85 a tímto usnesením bylo trestní stíhání obviněného I. S. pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. zastaveno z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.

Trestný čin, pro nějž byl odsouzený I. S. rozsudkem okresního soudu odsouzen a pro nějž bylo jeho trestní stíhání usnesením krajského soudu zastaveno, záležel v tom, že obviněný v době od 1. června 1982 do 10. června 1982 jako vedoucí provozovny č. 110 podniku Restaurace Liberec, Autocamping v Pavlovicích, zkrátil tržbu pro svou potřebu v celkové výši nejméně 2500,- Kčs.

Proti usnesení krajského soudu podal v šestiměsíční lhůtě od právní moci (§ 272 tr. ř.) generální prokurátor ČSR v neprospěch obviněného I. S. stížnost pro porušení zákona. Vytkl, že krajský soud napadené usnesení vydal na podkladě vadného právního názoru, podle něhož trestnímu stíhání obviněného bránila překážka uvedená v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. a založená pravomocným usnesením vyšetřovatele okresní správy SNB – oddělení vyšetřování VB Liberec z 23. července 1985 ČVS VV-450/1983. V dalším generální prokurátor ČSR vytkl, že rozsah trestné činnosti obviněného nebyl v rozsudku okresního soudu správně zjištěn a že provedené důkazy ukazují na podstatně vyšší škodu, která byla způsobena trestným činem.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Při hodnocení pravomocného usnesení vyšetřovatele Okresní správy SNB – oddělení vyšetřování VB Liberec z 23. července 1985 ČVS VV-450/1983 krajský soud učinil nepodložený závěr, že toto usnesení vytvořilo ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. překážku věci rozsouzené (res iudicata) ve vztahu k trestnímu stíhání pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák., pro nějž byl obviněný I. S. uznán vinným rozsudkem okresního soudu.

Citovaným usnesením vyšetřovatele podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř., § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. pravomocně zastavil trestní stíhání obviněného I. S. pro trestný čin porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 130 odst. 1 tr. zák. spáchaný tak, že obviněný jako hmotně odpovědný vedoucí provozovny č. 110 podniku Restaurace Liberec, Autocamping Pavlovice, v době od 1. března 1982 do 11. srpna 1982 neodpovědným a nedbalým přístupem i povinností vedoucího provozovny, zejména při přejímce zboží a vedení evidence, způsobil této provozovně manko ve výši 18 340,- Kčs ke škodě podniku Restaurace Liberec. Zastavení trestného stíhání bylo odůvodněno odkazem na amnestii prezidenta ČSSR z 8. května 1985.

Otázka zda rozsudek okresního soudu v Liberci z 26. září 1985 sp. zn. 3 T 500/85 a usnesení vyšetřovatele Okresní správy SNB – oddělení vyšetřování VB Liberec z 23. července 1985 ČVS VV-450/1983 jsou rozhodnutím ohledně téhož skutku, vyvstala v souvislosti s tím, že v hospodaření provozovny obviněného bylo zjištěno manko ve výši 20 840,- Kčs, které podle dosavadních závěrů orgánů činných v trestním řízení bylo způsobeno zčásti (2500,- Kčs) úmyslným rozkrádáním majetku

v socialistickém vlastnictví a zčásti (18 340,- Kčs) porušováním povinnosti v provozu socialistické organizace z nedbalosti.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení, považoval krajský soud oba způsoby jednání obviněného za součást jednoho skutku s ohledem na to, že tu byl totožný následek ve formě manka.

Jestliže byl obviněný stíhán pro to, že způsobil škodu jednak úmyslným jednáním spočívajícím v krácení tržeb a jednak nedbalostním jednáním spočívajícím v nesprávném plnění pracovních povinností, mělo každé z těchto jednání svůj následek ve formě škody odpovídající příslušné části celkového manka. Následek každého z obou způsobů jednání je třeba posuzovat samostatně, protože škoda jako celek ani žádná část škody nemohla být způsobena zároveň úmyslným krácením tržeb i nedbalostním jednáním, a to nesprávným plněním pracovních povinností. V tom je východisko pro posouzení, zda stíhaný skutkový děj, tj. způsobení manka ve výši 20 840,- Kčs, tvoří jeden skutek, nebo skutky dva. Pokud pachatel způsobí více následků, jde o jeden skutek jen tehdy, jestliže pro všechny následky jsou kauzální tytéž projevy vůle pachatele, které jsou zahrnuty v jeho zavinění. To znamená, že v naznačeném případě jde o jeden skutek tehdy, jestliže všechny následky byly způsobeny zaviněně jedním jednáním pachatele. Tak tomu ovšem v přezkoumávané věci nebylo, neboť pro škodu ve výši 2500,- Kčs, která měla být způsobena úmyslným krácením tržeb, a pro škodu ve výši 18 340,- Kčs, která měla být způsobena nedbalostním porušováním pracovních povinností, nejsou kauzální tytéž projevy vůle obviněného. Každý z těchto následků byl způsoben jiným jednáním, které se ani zčásti nepřekrývá.

Z toho je zřejmé, že každý z trestných činů, tj. trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. a trestný čin porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 130 odst. 1 tr. zák., byl spáchán byl spáchán samostatným skutkem, třebaže škoda způsobená každým z těchto trestných činů byla navenek zahrnuta do jednoho manka jako určitého výsledku celkového hospodaření obviněného se svěřenými prostředky. V návaznosti na to je třeba učinit závěr, že rozhodnutí ohledně jednoho z uvedených skutků (trestných činů) nemohlo mít takové důsledky, jaké má na mysli ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., které stanoví nepřipustnost trestního stíhání proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo pravomocně zastaveno.

Nebyly tu tedy zákonné podmínky pro to, aby trestní stíhání obviněného I. S. pro skutek spočívající v krácení tržeb v rozsahu 2500,- Kčs a posuzovaný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. bylo zastaveno z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. s odkazem na pravomocné usnesení vyšetřovatele, jímž bylo zastaveno trestní stíhání obviněného pro skutek spočívající v nedbalostním způsobení škody ve výši 18 340,- Kčs jako jiné části manka vadným plněním pracovních povinností.

Krajský soud tak napadeným usnesením porušil zákon v ustanovení § 257 písm. b) tr. ř., § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. ve prospěch obviněného I. S., neboť pravomocné usnesení vyšetřovatele o zastavení trestního stíhání pro nedbalostní způsobení jedné části manka ve výši 18 340,- Kčs, a to vadným plněním pracovních povinností, nebránilo tomu, aby okresní soud uznal obviněného vinným úmyslným způsobením jiné části manka ve výši 2500,- Kčs, a to krácením tržeb.

Uvedené usnesení vyšetřovatele bylo mezitím zrušeno rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR ze 14. března 1986 sp. zn. Tz 6/86.